

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΣΑΒΒΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ
Βουλευτής Β' Θεσσαλονίκης - ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ**ΑΝΑΦΟΡΑ**

Του Βουλευτή Β' Θεσσαλονίκης Σάββα Αναστασιάδη

Προς τους κ. Υπουργούς: Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης
Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής
Αλλαγής
Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων
Δικαιωμάτων
Προστασίας του Πολίτη

ΚΑΤΑΘΕΤΩ

Σαν αναφορά τη συνημμένη εισηγητική έκθεση, που αφορά στο αίτημα των Ποντίων από την πρώην Ε.Σ.Σ.Δ. για την τακτοποίηση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν με τις κατοικίες που έχουν αναγείρει εκτός σχεδίου πόλεως, και παρακαλώ τους αρμόδιους κ. Υπουργούς να απαντήσουν σύμφωνα με τον κανονισμό της Βουλής.

**Πανελλαδική επιτροπή αγώνα για τις κατοικίες εκτός σχεδίου πόλεως
των Ποντίων**

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Οι κατοικίες εκτός σχεδίου πόλεως των Ποντίων από την ΕΣΣΔ.

ΣΚΟΠΟΣ ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ

Η νομιμοποίηση των κατοικιών αυθαίρετης δόμησης των Ποντίων της ΕΣΣΔ - ως έχουν - με ειδικό νόμο που θα αφορά τις πρώτες και μοναδικές κατοικίες των νεοπροσφύγων.

Αναντίρρητα οι Πόντιοι της ΕΣΣΔ αποτελούν μια ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα. Εγκαταλειμμένοι από την ημέρα άφιξης τους από την ελληνική πολιτεία, ταλαιπωρημένοι και οικονομικά εξαντλημένοι βιώνουν σήμερα ύστερα από σχεδόν δύο δεκαετίες σκληρής εργασίας, αυταπάρνησης και αυτοθυσίας την απαξίωση και την αδιαφορία του ελληνικού κράτους. Τιμωρούνται με πρόστιμα ανέγερσης της τάξης των 300,000 ευρώ καθώς και ετήσια πρόστιμα διατήρησης 40,000 ευρώ διότι το ίδιο το κράτος δεν φρόντισε έγκαιρα για τη στεγαστική τους αποκατάσταση κάτι που θα έπρεπε να είχε συμβεί, οι Πόντιοι νεοπροσφυγες μη επιβαρύνοντας την ελληνική πολιτεία προέβησαν στην ανέγερση των οικιών τους όπου και όπως μπόρεσαν.

Στο παραπάνω κείμενο παρουσιάζονται οι λόγοι για τους οποίους οι κατοικίες εκτός σχεδίου πόλεως των ομογενών από τις χώρες της Πρώην Σοβιετικής Ένωσης θα πρέπει να τυγχάνουν ιδιαίτερης αντιμετώπισης.

ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ

Από την ημέρα άφιξης των Ποντίων της Πρώην Σοβιετικής Ένωσης, η ανταπόκριση της Ελληνικής πολιτείας για την κοινωνική και στεγαστική αποκατάσταση υπήρξε ανεπαρκής. Ενώ η Αθήνα και η Θεσσαλονίκη θα φιλοξενήσουν τον μεγαλύτερο αριθμό των ομογενών διότι αποτελούν τις μεγαλύτερες αγορές εργασίας, καμία προετοιμασία υποδοχής των προσφύγων δεν έχει πραγματοποιηθεί. Είναι γνωστό ότι η ελληνική πολιτεία άνοιξε τα σύνορα της για τους πρόσφυγες με σκοπό την εισαγωγή φθηνού εργατικού δυναμικού που η χώρα είχε ανάγκη την περίοδο εκείνη. Σε ένα μέρος των νεοπροσφύγων μάλιστα είχαν αποσταλεί προσκλήσεις από την ίδια την πολιτεία για την επιστροφή τους στην πατρίδα. Δεδομένου ότι η πολιτεία δεν είχε κάνει καμία προετοιμασία υποδοχής, κατόπιν άφιξης τους οι ομογενείς ξεκινώντας από το απόλυτο μηδέν, κλήθηκαν να αναζητήσουν λύσεις για το στεγαστικό και το εργασιακό τους ζήτημα μόνοι τους, χωρίς την παραμικρή βοήθεια του κράτους. Πιο συγκεκριμένα, στην πόλη της Θεσσαλονίκης, στη πλατεία Αριστοτέλους οι Πόντιοι της Πρώην Σοβιετικής Ένωσης συγκεντρώνονταν περιμένοντας την προσφορά εργασίας από τους Έλληνες εργοδότες.

Στην μεγάλη τους πλειοψηφία οι ομογενείς είναι κάτοχοι πτυχίων ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και κατά τη διάρκεια της διαμονής τους στη Σοβιετική Ένωση, απασχολήθηκαν σε θέσεις ζωτικής σημασίας για την Σοβιετική βιομηχανία, τεχνολογία, εκπαίδευση και περίθαλψη. Όχι μόνο η ελληνική πολιτεία δεν εκμεταλλεύτηκε τις γνώσεις και την τεχνογνωσία των ανθρώπων αυτών αναπτύσσοντας νέους τομείς για τον Ελλαδικό χώρο, αδιαφόρησε παντελώς για τη εργασιακή μοίρα αυτών που είναι όμοιοι τους κατά το γένος. Οι πρόσφυγες απασχολήθηκαν σε διάφορες εργασίες υπό άθλιες συνθήκες και προϋποθέσεις, κακοπληρωμένοι και ανασφάλιστοι αποτέλεσαν αντικείμενα εκμετάλλευσης για τους εργοδότες. Καθηγητές πανεπιστημίων, πυρηνικοί φυσικοί, γιατροί, δικηγόροι και άλλων ειδικοτήτων πρόσφυγες συμβιβάστηκαν με εργασίες επί καθαριότητας και οικοδομών για να εξασφαλίσουν τα προς το ζην των οικογενειών τους.

Δυστυχώς και οι συνθήκες διαβίωσης ήταν ανάλογες των χαμηλών μεροκάματων. Παλαιά υπόγεια μόλις 30 ή 40 m², κατά το πλείστον υπερπλημμένα, φιλοξενούσαν και δύο και τρεις οικογένειες για να μειώσουν το κόστος διαβίωσης. Ο Γολγοθάς του πρόσφυγα συνεχίζεται για όσο η ανάγκη για επιβίωση επιβάλλει τις ατελείωτες ώρες εργασίας των γονέων καταδικάζοντας τη νεώτερη γενιά να μεγαλώνει μόνη της, όσους δηλαδή από αυτούς πρόλαβαν να μεγαλώσουν εκτός των χώρων εργασίας. Στο βωμό της επιβίωσης η νεώτερη γενιά των Ποντίων (κυρίως μεταξύ 13 -17ετών) αναγκάστηκε να θυσιάσει τη μόρφωση και τα όνειρα της.

Η ελληνική πολιτεία δεν προστάτεψε τους ομογενείς ούτε από την ρατσιστική στάση των γηγενών πληθυσμών. Για την πλειοψηφία του ελληνικού κόσμου οι πρόσφυγες ήταν άνθρωποι δεύτερης κατηγορίας. Αγνοούσαν και πολλοί αγνοούν έως και σήμερα το επίπεδο πολιτισμού και τεχνολογικής ανάπτυξης επί Σοβιετικής Ένωσης. Οι Έλληνες πολίτες δεν γνώριζαν ούτε από που είχαν έρθει οι πρόσφυγες, ούτε τις γνώσεις-θησαυρούς που έφεραν μαζί τους και δυστυχώς έθαψαν κάτω από τη σκόνη των οικοδομικών τούβλων και τις σφουγγαρίστρες. Ο ρατσισμός λοιπόν ήρθε ως συνέπεια της άγνοιας εκ μέρους της Ελληνικής κοινωνίας και πρόσθεσε μια ακόμη πληγή στην ήδη πονεμένη ζωή μάς. Αναμφίβολα, υπήρξε και ένα μέρος της κοινωνίας ενήμερο και συμπονετικό προς τους πρόσφυγες.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Ανύπαρκτη μπορεί να χαρακτηριστεί στο σύνολο της η βοήθεια του κράτους καθ' όλη τη διάρκεια της παραμονής των ομογενών στην πατρίδα. Πιο συγκεκριμένα η βοήθεια της πολιτείας περιοριζανταν σε:

- Ολιγάριθμα προγράμματα στέγασης και αποκατάστασης των νεοπροσφύγων μακριά από τα κέντρα εργασίας. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της Ξάνθης. Όπως ανέφερε ο Μιχάλης Στεφανίδης, ο πρόεδρος της Ένωσης Ελληνοποντίων Ξάνθης «Φλόγα Ελληνισμού», "Δόθηκαν περίπου εκατό σπίτια στις Σάπες, άλλα εκατό στο Εύμοιρο Ξάνθης και κάποια έχουν αγορασθεί και έχουν δοθεί στους Ελληνοπόντιους. Αν τα συγκεντρώσουμε όλα, θα δούμε ότι τα σπίτια που δόθηκαν δεν ξεπερνούν τα 1300. Στόχος ήταν η στεγαστική αποκατάσταση 50000 οικογενειών". Οι αριθμοί αυτοί αφορούν μόνο την περιοχή της Ξάνθης, καθώς προγράμματα αποκατάστασης υπήρξαν και σε άλλους νομούς δυστυχώς εξίσου περιορισμένα σε αριθμό. Σε περιοχές όπως είναι η Θεσσαλονίκη και η Αθήνα, οι οποίες φιλοξένησαν και τον μεγαλύτερο αριθμό των προσφύγων, όπως ήδη αναφέρθηκε παραπάνω, δεν υπήρξαν παρά λιγοστά προγράμματα αποκατάστασης έως το νόμο 2790/2000 που προσδιόριζε την έκδοση των δανείων για τους ομογενείς. Στην επομένη πενταετία εκταμιεύτηκαν 35.000 στεγαστικά δάνεια, τα πρώτα δάνεια είχαν ύψος 11 εκατ. δρχ. αργότερα έφτασαν πς 60.000 ευρώ. Ακόμη και οι ελάχιστες οικογένειες που κατάφεραν να ενταχθούν στα προγράμματα αποκατάστασης πριν την έκδοση των δανείων, αναγκάστηκαν σε μερικά χρόνια να εγκαταλείψουν την περιοχή διότι δεν υπήρχαν θέσεις εργασίας. Πολλοί από αυτούς μετανάστευσαν στη Γερμανία και στη Κύπρο. Ύστερα δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι από την ημέρα έκδοσης των "ποντιακών δανείων" οι ομογενείς δεν προέβησαν στην ανέγερση νέων κτισμάτων.
- Μια μορφή βοήθειας, η οποία πραγματοποιούνταν κυρίως μέσω των συλλόγων, ήταν η προσφορά πακέτου μακαρονιών και κονσερβών στις οικογένειες των ομογενών.

ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ ΚΑΤΕΦΥΓΕ ΣΤΗΝ ΑΝΕΓΕΡΣΗ ΚΑΤΟΙΚΙΩΝ ΕΚΤΟΣ ΣΧΕΔΙΟΥ ΠΟΛΕΩΣ

Η ανάγκη παραμονής στα μεγάλα αστικά κέντρα που ως γνωστόν αποτελούν και κέντρα εργασίας, η ακρίβεια των διαμερισμάτων σε συνδυασμό με την καθυστερημένη έκδοση των δανείων καθώς και τον περιορισμένο αριθμό ανάγκασαν τους ομογενείς να προβούν στην ανέγερση κατοικιών σε περιοχές εκτός σχεδίου πόλεως. Οι κατοικίες αυτές αποτέλεσαν τη μοναδική διέξοδο για τις πολυμελείς προσφυγικές οικογένειες, διότι η παραμονή στα ενοίκια και η αγορά κατοικίας πριν από 15 χρόνια δεν ήταν δυνατή για οικονομικούς λόγους. Από τη άλλη, η αγορά λίγων τετραγωνικών γής θα επέτρεπε το χίσιμο μιας παράγκας η οποία για το πρώτο διάστημα θα στέγαζε την ποντιακή οικογένεια. Για αρκετά λοιπόν χρόνια οι ομογενείς κατοικούσαν σε ισόγεια μισοχτισμένα δωμάτια, σε πολλές περιπτώσεις χωρίς να έχουν ακόμα και τα απαραίτητα,

όπως πόρτες ή κουζίνα. Αργότερα οι ιδιοκτήτες κατάφεραν να ανεγείρουν και τον επόμενο όροφο για την οικογένεια του τέκνου ή του αδερφού. Δεδομένου ότι η πολιτεία αρνείται να αναγνωρίσει το γεγονός ότι μια διώροφη ή τριώροφη κατοικία αποτελεί στέγη για περισσότερες από μια πυρηνικές οικογένειες -καθώς κατά μεγάλη πλειοψηφία ο κάθε όροφος στεγάζει ξεχωριστή οικογένεια -και το ότι ιδιοκτήτης γής (και συνεπώς της κατοικίας) εμφανίζεται στους τίτλους ιδιοκτησίας, σχεδόν πάντα ένα μέλος μιας οικογένειας, το σύνολο των τετραγωνικών φαίνεται να υπερβαίνει κατά πολύ τα επιτρεπόμενα όρια. Η ανέγερση λοιπόν των κατοικιών αυτών έγινε πρωταρχικά από ύψιστη ανάγκη εξασφάλισης της επιβίωσης μιας οικογένειας και αργότερα και των τέκνων της. Διότι που αλλού θα μπορούσαν να διαμείνουν?

Λαμβάνοντας τα άνω υπ' όψιν αναμφίβολα η ανέγερση μίας κατοικίας αποτέλεσε την οικονομικότερη διέξοδο στο μεγάλο πρόβλημα της στέγασης της ποντιακής οικογένειας που έκτος από την πυρηνική οικογένεια συμπεριλαμβάνει τους παππούδες και τις οικογένειες των τέκνων. Το όνειρο και το δικαίωμα μιας αξιοπρεπούς στέγης όπως άλλωστε ορίζει και "Ο Χάρτης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων" σε συνδυασμό με την αδυναμία της πολιτείας να εφαρμόσει αυτά που ορίζει το Ελληνικό Σύνταγμα με το Άρθρο 21/4 " Η απόκτηση κατοικίας από αυτούς που τη στερούνται ή που στεγάζονται ανεπαρκώς αποτελεί αντικείμενο ειδικής φροντίδας του Κράτους".

Η αδυναμία του κράτους να εφαρμόσει αυτά που διαμήνυσε στον οδηγό για τους ομογενείς παντίους από την ΕΣΣΔ υπό τον τίτλο "Εγκατάσταση στη Ελλάδα" (Μάρτιος 1990, Ελληνική Δημοκρατία, Υπουργείο Πολιτισμού, Γενική Γραμματεία απόδημου ελληνισμού) συντέλεσε επίσης στην ανέγερση των αυθαίρετων κατοικιών που αποτέλεσαν τη μοναδική λύση για τις μεγάλες προσφυγικές οικογένειες. Ακόμη όμως και σε αυτό το στάδιο οι Πόντιοι εξαπατήθηκαν, αγοράζοντας αγροτεμάχια σε τιμή οικόπεδου. Η αγορά της γής στην οποία οικοδομήθηκαν οι κατοικίες έγινε παρουσία συμβολαιογράφου και δικηγόρου όταν η πολιτεία γνώριζε ότι τα περίπου 200 m2 που αγοράστηκαν ουδέποτε προορίζονταν για χρήση ανθόκηπου παρά μόνο για ανέγερση οικίας; όπως γνώριζε επίσης ότι ο πρόσφυγας δεν είχε επαρκή γνώση της γλώσσας και των νόμων, ούτε της έννοιας "εξ αδιαιρέτου". Η απουσία και η έλλειψη της ενημέρωσης από την πολιτεία καθιστά το κράτος ηθικό αυτουργό στην παρανομία του πρόσφυγα.

Η απουσία του κράτους από την ημέρα αγοράς της γής έως σήμερα (περίπου 15 χρόνια) με μοναδικές εξαιρέσεις τις προεκλογικές περιόδους κατά τη διάρκεια των οποίων αποδειγμένα η ίδια η πολιτεία παρότρυνε έμπρακτα και λεκτικά την ανέγερση των οικιών των ποντίων. Ως γνωστόν, σε περιοχές εκτός σχεδίου πόλεως και συνεπώς σε κατοικίες αυθαίρετης δόμησης ο νόμος απαγορεύει την υδροδότηση, την ηλεκτροδότηση, την ασφαλιτόστρωση, την ονομασία οδών, τις τηλεπικοινωνίες και προπαντός την ανέγερση πολιτιστικού κέντρου από το ίδιο το κράτος. Η περιοχή της Ευξεινούπολης τροφοδοτήθηκε με νερό το 1990, με

ρεύμα το 1996, το 1997 έγιναν τα αποχετευτικά έργα μετά τα οποία έστρωσαν την ασφαλτό. Λίγο αργότερα οικοδομήθηκε και το Πολιτιστικό Κέντρο της Ευξεινούπολης. Τα παραπάνω συνοδεύτηκαν από τη λεκτική ενθάρρυνση των βουλευτών και των υπουργών με φράσεις " Χτίστε ..όλη η Ελλάδα χτίστηκε έτσι", " Χτίστε...δε θα πληρώσετε δρχ., εμείς είμαστε εδώ", τις οποίες θα μπορούσε κανείς σήμερα να ονομάσει "ενέσεις προσωρινής ανακούφισης ενός καρκινοπαθή". Διότι αν πραγματικά υπήρχε πρόθεση εκ μέρους της πολιτείας για την επίλυση του συγκεκριμένου ζητήματος, δε θα περιορίζονταν σε προσωρινές λύσεις αλλά εξ' αρχής είτε θα απέτρεπαν την ανέγερση των κατοικιών αυθαίρετης δόμησης είτε θα έδιναν πραγματική και άμεση λύση.

Οι κατοικίες που οικοδομήθηκαν από τους πρόσφυγες σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη σε περιοχές εκτός σχεδίου πόλεως αποτελούν πρώτη και μοναδική κατοικία. Οι οικίες αυτές δεν βρίσκονται σε παραλιακές εκτάσεις, σε δημόσια κτήματα, αιγιαλούς, αρχαιολογικούς χώρους και η ανέγερση τους σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί προσπάθεια για εκμετάλλευση ή σφετερισμό γής με σκοπό την αύξηση της ακίνητης περιουσίας ή την επιχειρηματική δραστηριότητα. Η ανέγερση των κατοικιών αυτών έγινε για καλυφθεί η πρωταρχική ανάγκη των οικογενειών των ομογενών. "Χτίσαμε για να προστατέψουμε τις οικογένειες μας από τη βροχή και το κρύο, για να βγούμε από τα υγρά υπόγεια όπου και διαμείναμε σχεδόν μια δεκαετία και ως συνέπεια αυτού οι περισσότεροι από εμάς πάσχουν σήμερα από ρευματοπάθειες", "Αποτελεί η προσπάθεια για μια καλύτερη ζωή για τα παιδιά μας, όχι για εμάς, τέτοιο έγκλημα ώστε καλούμαστε σήμερα να πληρώσουμε 300,000 ευρώ πρόστιμα;" αναφέρει ο κ. Πολιτίδης Γιώργος (ιδιοκτήτης κατοικίας εκτός σχεδίου πόλεως).

Λόγω της οικονομικής αδυναμίας των νεοπροσφύγων, έως και σήμερα οι περισσότερες κατοικίες βρίσκονται στη φάση του ανολοκλήρωτου, παρότι η ανέγερση τους πραγματοποιήθηκε την περίοδο 1995-2000. Ενώ το 90% των εργασιών έχει πραγματοποιηθεί από τους ίδιους, σήμερα καλούνται να πληρώσουν στο Ι.Κ.Α ένσημα που δεν μπορούν να εκμεταλλευτούν υπέρ τους. Εκτός αυτού απαράδεκτο είναι και το γεγονός ότι η πολιτεία με εγκύκλιο της προς τα καταστήματα του Ι.Κ.Α ενώ παραχωρούσε έκπτωση της τάξης του 30% για το οικοδομικό έργο με την προϋπόθεση της προσκόμισης στο Ι.Κ.Α της οικοδομικής άδειας μετά από παρατάσεις μέχρι 31-12-2008 είχε γνώση ότι αυτό είναι αδύνατον να συμβεί. Αργότερα με την λήξη της προθεσμίας υποβολής οικοδομικής άδειας - η υποβολή δεν έγινε όπως ήταν αναμενόμενο και όχι από ευθύνη των ομογενών, καθώς ο ομογενής δεν υποχρεούται στα αδύνατα - ζητήθηκε από τους ιδιοκτήτες όχι μόνο η αποπληρωμή του 30% αλλά επιβλήθηκε και η πληρωμή εισφορών και πρόσθετων τελών για το 120% των ασφαλιστικών εισφορών. Ενώ οι υπάλληλοι του Ι.Κ.Α άφηναν να εννοηθεί ότι η προθεσμία επρόκειτο να πάρει και άλλη παράταση. Όσον αφορά αυτούς οι οποίοι ξεκίνησαν να αποπληρώνουν το 30% μαζί με τα πρόσθετα τέλη και τις εισφορές καλούνται σήμερα παρά την ύπαρξη νέας εγκυκλίου που δίνει παράταση έως και την 31-12-2010 να συνεχίσουν να πληρωμή της προηγούμενης έκπτωσης με τις προσαυξήσεις και τα πρόστιμα.

Τα υπέραγκα πρόστιμα που έχουν επιβληθεί από την Πολεοδομία και τα οποία σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνούν τις 300,000 ευρώ αποτελούν οικονομική γενοκτονία των Ποντίων σε περίοδο μάλιστα κρίσης και ανεργίας. Η ίδια λοιπόν η πολιτεία που αφού έσπρωξε τους ομογενείς στη αυθαιρεσία, επιβάλλει, όπως ήδη αναφέρθηκε πρόστιμα τριακοσίων χιλιάδων ευρώ. Τριακόσιες χιλιάδες ευρώ καλούνται να πληρώσουν για τις πρώτες και μοναδικές κατοικίες τους. Χτισμένες με ιδρώτα και αίμα, στην πλειοψηφία ανολοκλήρωτες και που ουδεμία σχέση έχουν με την πολυτέλεια και τις βίλλες όπως κάπτοι οι θέλουν να τις χαρακτηρίζουν. Οικοδομημένες σε γή αγορασμένη, ούτε σε δημόσια κτήματα, ούτε σε παραλιακές εκτάσεις, ούτε και σε αγιαλούς. Σε ορισμένες περιπτώσεις οικοδομημένες, όπως αυτή της Ευξεινούπολης - και όχι μόνο - σε βιοτεχνική-βιομηχανική ζώνη, σε μια βιοτεχνική - βιομηχανική ζώνη όμως που σήμερα επί της ουσίας δεν υφίσταται.

Για όλους τους παραπάνω και για έναν ακόμη απλό λόγο: διότι μόνο ο απελπισμένος και οικονομικά εξαντλημένος άνθρωπος χωρίς άλλη διέξοδο, θα έχτιζε το σπίτι του δίπλα σε βιομηχανία φυτοφαρμάκων, με μολυσμένο υπέδαφος και νερό. Ζητούν από την πολιτεία :

- Το πάγωμα των όλων των πληρωμών έως ότου ληφθούν οριστικές αποφάσεις.
- Τη νομιμοποίηση των κατοικιών αυθαίρετης δόμησης των Ποντίων της τέως Σοβιετικής Ένωσης -ως έχουν - **με ειδικό νόμο που θα αφορά τους νεοπρόσφυγες.**
- Τη οριστική διαγραφή των Προστίμων και των Προσαυξήσεων καθώς και την οριστική έκπτωση της τάξης του 50% και όχι του 30% των ασφαλιστικών εισφορών του Ι.Κ.Α για όλα το οικοδομικό έργο.
- Το δικαίωμα εκμετάλλευσης των ενσήμων που πλήρωσαν και πληρώνουν οι ιδιοκτήτες υπέρ τους και όχι υπέρ αγνώστων, λόγω της προσωπικής απασχόλησης.
- Την αναγνώριση ότι μία οικοδομή διώροφη, τριώροφη κτλ. αποτελεί πρώτη και μοναδική κατοικία για περισσότερες από μία πυρηνικές οικογένειες.
- Τη διαγραφή των Προστίμων και των Προσαυξήσεων από την Πολεοδομία.

Στα περίπου 20 χρόνια διαβίωσης των ομογενών στην Ελλάδα, το ελληνικό κράτος ουδέποτε φρόντισε για την ίση μεταχείριση των νεοπροσφύγων στον εργασιακό τομέα, δε φρόντισε για την ομαλή τους κοινωνική ένταξη, ούτε συνέβαλε στην στεγαστική τους αποκατάσταση και αφού για τόσα χρόνια τους εγκατέλειψε μη προσφέροντας τους τα απαραίτητα για ένα νέο ξεκίνημα στην πατρίδα τους, σήμερα αρνείται να αναγνωρίσει τους νεοπρόσφυγες σαν μια ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα η οποία χρήζει ειδικής αντιμετώπισης. Δικαίως παράλογο μπορεί να χαρακτηριστεί το γεγονός ότι αφού το ίδιο το κράτος δεν φρόντισε για τη στεγαστική αποκατάσταση των νεοπροσφύγων - κάτι που θα έπρεπε να είχε συμβεί - αντί να επαινέσει σήμερα τον εξαντλημένο αυτό πληθυσμό που δεν επιβάρυνε οικονομικά το ελληνικό κράτος για την στεγαστική του αποκατάσταση, τον πμωρεί με δυσβάσταχτα πρόστιμα, διότι με τις λιγοστές δυνάμεις του, επεδίωξε τη δημιουργία αξιοπρεπών συνθηκών διαβίωσης για τα μέλη της οικογενείας του. Μπορούν να θεωρηθούν οι ομογενείς τόσο πλούσιοι ώστε να πληρώνουν πρόστιμα ανέγερσης της τάξης των 300,000 ευρώ και ετήσια πρόστιμα διατήρησης που αγγίζουν τις 45,000 ευρώ?

Θα πρέπει σήμερα η πολιτεία να αναλάβει το μερίδιο ευθύνης που της αναλογεί διότι :

- δε δημιούργησε τις κατάλληλες προϋποθέσεις για τους Παντίους της ΕΣΣΔ και τους εγκατέλειψε από την ημέρα της άφιξης τους.
- δεν ενδιαφέρθηκε να λύσει το πρόβλημα από τις αρχές αλλά αντιθέτως ενθάρρυνε την συνέχιση της οικοδόμησης.

Στα πλαίσια κοινωνικής πολιτικής θα πρέπει να ληφθεί υπ όψιν η κακή οικονομική κατάσταση των ομογενών. Παρακαλούμε να δοθεί η απαραίτητη προσοχή στις άνω προτάσεις.

Ζητάμε την επίσημη θέση σας για το άνω ζήτημα.